

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/2350 z dnia 16 grudnia 2015 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii** 1
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2351 z dnia 14 grudnia 2015 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej** 3
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2352 z dnia 16 grudnia 2015 r. ustalające średnią ważoną maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii⁽¹⁾** 7
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2353 z dnia 16 grudnia 2015 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 9

DECYZJE

- ★ **Decyzja Rady (UE) 2015/2354 z dnia 10 grudnia 2015 r. upoważniająca niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Seszeli do Konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę** 11
- ★ **Decyzja Rady (UE) 2015/2355 z dnia 10 grudnia 2015 r. upoważniająca niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Federacji Rosyjskiej do Konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę** 14
- ★ **Decyzja Rady (UE) 2015/2356 z dnia 10 grudnia 2015 r. upoważniająca niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Albanii do Konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę** 17

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

★ Decyzja Rady (UE) 2015/2357 z dnia 10 grudnia 2015 r. upoważniająca niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Maroka do Konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę	20
★ Decyzja Rady (UE) 2015/2358 z dnia 10 grudnia 2015 r. upoważniająca niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Armenii do Konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę	23
★ Decyzja wykonawcza Rady (WPZiB) 2015/2359 z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii	26
★ Decyzja Rady (UE) 2015/2360 z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka i zastępcy członka z Grecji	28
★ Decyzja Rady (UE) 2015/2361 z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka z Włoch i zastępcy członka z Włoch	29
★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/2362 z dnia 15 grudnia 2015 r. dotycząca zwolnień z rozszerzonego cła antydumpingowego na niektóre części rowerowe pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej na podstawie rozporządzenia (WE) nr 88/97 (notyfikowana jako dokument nr C(2015) 9049)	30
★ Decyzja Komisji (UE) 2015/2363 z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie aktualizacji załącznika A do Układu monetarnego pomiędzy Unią Europejską a Księstwem Monako	37

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) 2015/2350

z dnia 16 grudnia 2015 r.

dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 442/2011 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32 ust. 1,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 18 stycznia 2012 r. Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 36/2012.
- (2) Z wykazu osób fizycznych i prawnych, podmiotów i organów podlegających środkom ograniczającym, zamieszczonego w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 36/2012, należy wykreślić jedną osobę i dwa podmioty.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 36/2012,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 36/2012 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2015 r.

W imieniu Rady
C. DIESCHBOURG
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 16 z 19.1.2012, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Z wykazu zamieszczonego w załączniku II do rozporządzenia 36/2012 wykreśla się następującą osobę i następujące dwa podmioty, wraz z dotyczącymi ich wpisami:

A. Osoby

nr 205. Samir Hamsho

B. Podmioty

nr 68. Syria Steel SA

nr 69. Al Buroj Trading

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/2351
z dnia 14 grudnia 2015 r.
dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu zapewnienia jednolitego stosowania Nomenklatury scalonej, stanowiącej załącznik do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87, konieczne jest przyjęcie środków dotyczących klasyfikacji towaru określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (2) Rozporządzeniem (EWG) nr 2658/87 ustanowiono Ogólne reguły interpretacji Nomenklatury scalonej. Reguły te stosuje się także do każdej innej nomenklatury, która jest w całości lub w części oparta na Nomenklaturze scalonej, bądź która dodaje do niej jakikolwiek dodatkowy podpodział i która została ustanowiona szczególnymi przepisami unijnymi, w celu stosowania środków taryfowych i innych środków odnoszących się do obrotu towarowego.
- (3) Stosownie do wymienionych wyżej ogólnych reguł towar opisany w kolumnie 1 tabeli zamieszczonej w załączniku należy klasyfikować do kodu CN wskazanego w kolumnie 2, na podstawie uzasadnień określonych w kolumnie 3 tej tabeli.
- (4) Należy zagwarantować, aby wiążąca informacja taryfowa udzielona odnośnie do towarów, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, mogła być nadal przywoływana przez osobę, której udzielono tej informacji, przez pewien okres, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ⁽²⁾. Okres ten powinien wynosić trzy miesiące.
- (5) Komitet Kodeksu Celnego nie wydał opinii w terminie wyznaczonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Towar opisany w kolumnie 1 tabeli zamieszczonej w załączniku klasyfikuje się w Nomenklaturze scalonej do kodu CN wskazanego w kolumnie 2 tej tabeli.

Artykuł 2

Wiążąca informacja taryfowa, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, może być nadal przywoływana przez okres trzech miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 grudnia 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Heinz ZOUREK
Dyrektor Generalny ds. Podatków i Unii Celnej

ZAŁĄCZNIK

Opis towarów	Klasyfikacja (kod CN)	Uzasadnienie
(1)	(2)	(3)
<p>Zestaw ogrodniczy przedstawiany w opakowaniu z tworzywa sztucznego składający się z następujących artykułów:</p> <p>a) jednej torby wykonanej z tkanego materiału włókienniczego, z zewnętrzną powierzchnią z materiałów włókienniczych, z jedną dużą kieszenią wewnętrzną oraz czterema mniejszymi kieszeniami zewnętrznymi,</p> <p>b) jednej pary rękawic, wykonanych głównie z tkanego materiału włókienniczego, z niewielkim powleczeniem z tworzywa sztucznego komórkowego po wewnętrznej stronie dłoni,</p> <p>c) jednego sekatora z metalu nieszlachetnego,</p> <p>d) jednej łopatkii ogrodniczej z metalu nieszlachetnego,</p> <p>e) dwunastu patyczków znacznikowych z tworzywa sztucznego,</p> <p>f) jednego ołówka z rdzeniem grafitowym.</p> <p>Artykuły zestawu są indywidualnie pakowane w opakowanie ochronne z tworzywa sztucznego.</p> <p>Tkanina torby oraz rękawice mają ten sam wzór (drzewa, kwiaty, domy).</p> <p>Zobacz zdjęcie (*).</p>	<p>4202 22 90</p> <p>6216 00 00</p> <p>8201 50 00</p> <p>8201 10 00</p> <p>3926 90 97</p> <p>9609 10 10</p>	<p>Klasyfikacja jest wyznaczona przez reguły 1 i 6 Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury scalonej (ORI).</p> <p>Przedmioty nie mogą być uważane za „towary pakowane w zestaw do sprzedaży detalicznej” w rozumieniu reguły 3b) ORI, ponieważ nie wszystkie z nich pakowane są razem, aby zaspokoić określoną potrzebę lub służyć do określonych działań.</p> <p>Torba nie jest używana do ogrodnictwa, ale do umieszczenia innych artykułów. Może być ona również użyta niezależnie od jakiegokolwiek działania ogrodniczego.</p> <p>Ołówek także nie jest narzędziem ogrodniczym i ma on swoje własne wykorzystanie praktyczne gdzie indziej.</p> <p>Jeśli jeden lub więcej artykułów „zestawu” nie zaspokaja tej samej określonej potrzeby lub nie jest przeznaczony do służenia temu samemu określonemu działaniu, każdy artykuł musi być klasyfikowany oddzielnie (zob. również wytyczne dotyczące klasyfikacji w Nomenklaturze scalonej towarów pakowanych w zestawy do sprzedaży detalicznej, część B (II) (!).</p> <p>Poszczególne artykuły, o których mowa w opisie towarów, należy klasyfikować następująco:</p> <p>a) Klasyfikacja jest wyznaczona brzmieniem kodów CN 4202, 4202 22 oraz 4202 22 90.</p> <p>Należy go klasyfikować jako torebkę z zewnętrzną powierzchnią z materiału włókienniczego objętą kodem CN 4202 22 90.</p> <p>b) Klasyfikacja jest wyznaczona brzmieniem kodu CN 6216 00 00.</p> <p>Tkany materiał włókienniczy uważany jest za materiał składowy rękawic. Należy je klasyfikować jako rękawice objęte kodem CN 6216 00 00.</p> <p>c) Klasyfikacja jest wyznaczona brzmieniem kodów CN 8201 oraz 8201 50 00.</p> <p>Należy klasyfikować je jako nożyce do kodu CN 8201 50 00.</p> <p>d) Klasyfikacja jest wyznaczona brzmieniem kodów CN 8201 oraz 8201 10 00.</p> <p>Należy go klasyfikować jako łopatkę do kodu CN 8201 10 00.</p> <p>e) Klasyfikacja jest wyznaczona brzmieniem kodów CN 3926, 3926 90 oraz 3926 90 97.</p> <p>Należy je klasyfikować jako pozostałe artykuły z tworzyw sztucznych do kodu CN 3926 90 97.</p>

Opis towarów	Klasyfikacja (kod CN)	Uzasadnienie
(1)	(2)	(3)
		f) Klasyfikacja jest wyznaczona brzmieniem kodów CN 9609, 9609 10 oraz 9609 10 10. Należy go klasyfikować jako ołówek z rdzeniem grafitowym objęty kodem CN 9609 10 10.

(*) Zdjęcie ma charakter wyłącznie informacyjny.

(1) Dz.U. C 105 z 11.4.2013, s. 1.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/2352**z dnia 16 grudnia 2015 r.****ustalające średnią ważoną maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 531/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 6 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012 operatorzy krajowi nie powinni pobierać żadnych dopłat do krajowych cen detalicznych od klientów korzystających z roamingu w którymkolwiek państwie członkowskim za jakiegokolwiek odebrane połączenie realizowane w roamingu regulowanym w granicach wyznaczonych przez „politykę uczciwego korzystania”. Przepis ten będzie miał zastosowanie od dnia 15 czerwca 2017 r., pod warunkiem że przed tą datą rozpocznie się stosowanie aktu ustawodawczego przyjętego na podstawie wniosku dotyczącego rynku hurtowych usług roamingowych, o którym to akcie mowa jest w art. 19 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012.
- (2) Zgodnie z tym rozporządzeniem operatorzy krajowi mogą stosować dopłaty do krajowej ceny detalicznej za korzystanie z detalicznych usług roamingu regulowanego w okresie przejściowym od dnia 30 kwietnia 2016 r. do daty rozpoczęcia stosowania aktu ustawodawczego określonego w art. 19 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia.
- (3) Rozporządzenie (UE) nr 531/2012 pozwala operatorom krajowym na stosowanie po zakończeniu okresu przejściowego dopłat do krajowych cen detalicznych za korzystanie z detalicznych usług roamingu regulowanego w zakresie przekraczającym granicę określoną w ramach „polityki uczciwego korzystania”.
- (4) Rozporządzenie (UE) nr 531/2012 ogranicza wysokość dopłat za odbieranie połączeń realizowanych w roamingu regulowanym do średniej ważonej maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w Unii.
- (5) Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej przekazał Komisji informacje uzyskane od krajowych organów regulacyjnych państw członkowskich na temat: (i) maksymalnej wysokości stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej określonej przez nie zgodnie z art. 7 i 16 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ („dyrektywa ramowa”) oraz art. 13 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ („dyrektywa o dostępie”) na każdym rynku krajowym za zakończenie połączenia głosowego na rynku hurtowym w poszczególnych sieciach łączności ruchomej, oraz (ii) łącznej liczby abonentów w państwach członkowskich.
- (6) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012 Komisja obliczyła średnią ważoną maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii w następujący sposób: (i) maksymalna dopuszczona stawka za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w danym państwie członkowskim została pomnożona przez liczbę abonentów w tym państwie członkowskim, (ii) wyniki dotyczące wszystkich państw członkowskich zostały zsumowane, a następnie (iii) uzyskana suma została podzielona przez łączną liczbę abonentów we wszystkich państwach członkowskich.
- (7) Do obliczenia średniej ważonej maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii wykorzystano dane według wartości z dnia 1 lipca 2015 r. W przypadku państw spoza strefy euro zastosowano średni kurs wymiany z drugiego kwartału 2015 r. uzyskany z bazy danych Europejskiego Banku Centralnego.
- (8) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012 Komisja będzie co roku dokonywać przeglądu średniej ważonej maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 172 z 30.6.2012, s. 10.⁽²⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33).⁽³⁾ Dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 7).

(9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Łączności,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wysokość średniej ważonej maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii ustala się na 0,0114 EUR za minutę.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 30 kwietnia 2016 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/2353**z dnia 16 grudnia 2015 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	IL	236,2
	MA	95,4
	TR	116,3
	ZZ	149,3
0707 00 05	EG	191,7
	MA	92,9
	TR	103,0
	ZZ	129,2
0709 93 10	MA	56,7
	TR	153,6
	ZZ	105,2
0805 10 20	EG	57,7
	MA	64,7
	TR	59,8
	ZA	48,6
	ZZ	57,7
0805 20 10	MA	71,2
	ZZ	71,2
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	110,9
	TR	92,4
	ZZ	101,7
0805 50 10	TR	86,8
	ZZ	86,8
0808 10 80	CA	151,7
	CL	86,2
	US	75,4
	ZA	141,1
	ZZ	113,6
0808 30 90	CN	63,2
	TR	130,9
	ZZ	97,1

(¹) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2015/2354

z dnia 10 grudnia 2015 r.

upoważniająca niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Seszeli do Konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 3, w związku z art. 218,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska wyznaczyła jako jeden ze swoich celów wspieranie ochrony praw dziecka, zgodnie z treścią art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej. Środki ochrony dzieci przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem stanowią zasadniczą część tej polityki.
- (2) Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 ⁽²⁾ („rozporządzenie Bruksela IIa”), którego celem jest ochrona dzieci przed szkodliwymi skutkami bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania i ustanowienie procedur zapewniających niezwłoczny powrót dziecka do państwa jego zwykłego pobytu, a także zapewnienie ochrony prawa do kontaktów z dzieckiem i do pieczy nad nim.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 uzupełnia i wzmacnia Konwencję haską z dnia 25 października 1980 r. dotyczącą cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwaną dalej „Konwencją haską z 1980 r.”), która ustanawia, na szczeblu międzynarodowym, system obowiązków i współpracy między umawiającymi się państwami oraz między organami centralnymi, i która ma na celu zapewnienie niezwłocznego powrotu bezprawnie uprowadzonych lub zatrzymanych dzieci.
- (4) Wszystkie państwa członkowskie Unii są stronami Konwencji haskiej z 1980 r.
- (5) Unia zachęca państwa trzecie do przystąpienia do Konwencji haskiej z 1980 r. i wspiera właściwe wdrażanie Konwencji haskiej z 1980 r., uczestnicząc, wraz z państwami członkowskimi, między innymi w Komisjach Specjalnych organizowanych regularnie przez Haską Konferencję Prawa Prywatnego Międzynarodowego.
- (6) Wspólne ramy prawne mające zastosowanie między państwami członkowskimi Unii a państwami trzecimi mogą stanowić najlepsze rozwiązanie w delikatnych sprawach uprowadzenia dziecka za granicę.
- (7) Konwencja haska z 1980 r. przewiduje, że ma ona zastosowanie w stosunkach między państwem przystępującym a tymi umawiającymi się państwami, które złożyły oświadczenie o wyrażeniu zgody na to przystąpienie.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2015 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1).

- (8) Konwencja haska z 1980 r. nie pozwala regionalnym organizacjom integracji gospodarczej, takim jak Unia, na zostanie jej stronami. Unia nie może zatem przystąpić do Konwencji ani złożyć oświadczenia o wyrażeniu zgody dotyczącej państwa przystępującego.
- (9) Zgodnie z opinią 1/13 Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oświadczenia o wyrażeniu zgody na mocy Konwencji haskiej z 1980 r. wchodzi w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii.
- (10) Seszele złożyły swój dokument przystąpienia do Konwencji haskiej z 1980 r. w dniu 27 maja 2008 r. Konwencja haska z 1980 r. weszła w życie w odniesieniu do Szeszeli w dniu 1 sierpnia 2008 r.
- (11) Szereg państw członkowskich wyraziło już zgodę na przystąpienie Szeszeli do Konwencji haskiej z 1980 r. Z oceny sytuacji na Szeszelach wynika, że te państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Szeszeli, mogą wyrazić zgodę, w interesie Unii, na przystąpienie Szeszeli zgodnie z warunkami określonymi w Konwencji haskiej z 1980 r.
- (12) Państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Szeszeli, powinny zatem zostać upoważnione do złożenia swoich oświadczeń o wyrażeniu zgody na przystąpienie Szeszeli w interesie Unii, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji. Królestwo Belgii, Republika Czeska, Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Irlandia, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Włosk, Republika Cypryjska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Malta, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowenii, Republika Słowacka, Republika Finlandii oraz Królestwo Szwecji, które wyraziły już zgodę na przystąpienie Szeszeli do Konwencji haskiej z 1980 r., nie powinny składać nowych oświadczeń o wyrażeniu zgody, ponieważ istniejące oświadczenia zachowują ważność na mocy międzynarodowego prawa publicznego.
- (13) Zjednoczone Królestwo oraz Irlandia są związane rozporządzeniem (WE) nr 2201/2003 i biorą udział w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.
- (14) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Szeszeli do Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwanej dalej Konwencją haską z 1980 r.) w interesie Unii, zostają niniejszym do tego upoważnione.
2. Państwa członkowskie wskazane w ust. 1 złożą nie później niż w dniu 11 grudnia 2016 r. oświadczenie o wyrażeniu zgody na przystąpienie Szeszeli do Konwencji haskiej z 1980 r. w interesie Unii, w brzmieniu:

„[PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE – pełna nazwa] oświadcza, że wyraża zgodę na przystąpienie Szeszeli do Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, zgodnie z decyzją Rady (UE) 2015/2354”.

3. Każde z państw członkowskich informuje Radę i Komisję o złożeniu swojego oświadczenia o wyrażeniu zgody na przystąpienie Szeszeli i przekazuje Komisji tekst oświadczenia w terminie dwóch miesięcy od jego złożenia.

Artykuł 2

Państwa członkowskie, które przed datą przyjęcia niniejszej decyzji złożyły oświadczenia o wyrażeniu zgody na przystąpienie Szeszeli do Konwencji haskiej z 1980 r., nie składają nowych oświadczeń.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do wszystkich państw członkowskich, z wyjątkiem: Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Estońskiej, Irlandii, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Węgier, Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej, Republiki Finlandii oraz Królestwa Szwecji.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 grudnia 2015 r.

W imieniu Rady
F. BAUSCH
Przewodniczący

DECYZJA RADY (UE) 2015/2355**z dnia 10 grudnia 2015 r.****upoważniająca niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Federacji Rosyjskiej do Konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 3, w związku z art. 218,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska wyznaczyła jako jeden ze swoich celów wspieranie ochrony praw dziecka, zgodnie z treścią art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej. Środki ochrony dzieci przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem stanowią zasadniczą część tej polityki.
- (2) Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 ⁽²⁾ („rozporządzenie Bruksela IIa”), którego celem jest ochrona dzieci przed szkodliwymi skutkami bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania i ustanowienie procedur zapewniających niezwłoczny powrót dziecka do państwa jego zwykłego pobytu, a także zapewnienie ochrony prawa do kontaktów z dzieckiem i do pieczy nad nim.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 uzupełnia i wzmacnia Konwencję haską z dnia 25 października 1980 r. dotyczącą cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwaną dalej „Konwencją haską z 1980 r.”), która ustanawia, na szczeblu międzynarodowym, system obowiązków i współpracy między umawiającymi się państwami oraz między organami centralnymi, i która ma na celu zapewnienie niezwłocznego powrotu bezprawnie uprowadzonych lub zatrzymanych dzieci.
- (4) Wszystkie państwa członkowskie Unii są stronami Konwencji haskiej z 1980 r.
- (5) Unia zachęca państwa trzecie do przystąpienia do Konwencji haskiej z 1980 r. i wspiera właściwe wdrażanie Konwencji haskiej z 1980 r., uczestnicząc, wraz z państwami członkowskimi, między innymi w Komisjach Specjalnych organizowanych regularnie przez Haską Konferencję Prawa Prywatnego Międzynarodowego.
- (6) Wspólne ramy prawne mające zastosowanie między państwami członkowskimi Unii a państwami trzecimi mogą stanowić najlepsze rozwiązanie w delikatnych sprawach uprowadzenia dziecka za granicę.
- (7) Konwencja haska z 1980 r. przewiduje, że ma ona zastosowanie w stosunkach między państwem przystępującym a tymi umawiającymi się państwami, które złożyły oświadczenie o wyrażeniu zgody na to przystąpienie.
- (8) Konwencja haska z 1980 r. nie pozwala regionalnym organizacjom integracji gospodarczej, takim jak Unia, na zostanie jej stronami. Unia nie może zatem przystąpić do Konwencji ani złożyć oświadczenia o wyrażeniu zgody dotyczącej państwa przystępującego.
- (9) Zgodnie z opinią 1/13 Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oświadczenia o wyrażeniu zgody na mocy Konwencji haskiej z 1980 r. wchodzą w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2015 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1).

- (10) Federacja Rosyjska złożyła swój dokument przystąpienia do Konwencji haskiej z 1980 r. w dniu 28 lipca 2011 r. Konwencja haska z 1980 r. weszła w życie w odniesieniu do Federacji Rosyjskiej w dniu 1 października 2011 r.
- (11) Szereg państw członkowskich wyraziło już zgodę na przystąpienie Federacji Rosyjskiej do Konwencji haskiej z 1980 r. Z oceny sytuacji w Federacji Rosyjskiej wynika, że te państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Federacji Rosyjskiej, mogą wyrazić zgodę, w interesie Unii, na przystąpienie Federacji Rosyjskiej zgodnie z warunkami określonymi w Konwencji haskiej z 1980 r.
- (12) Państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Federacji Rosyjskiej, powinny zatem zostać upoważnione do złożenia swoich oświadczeń o wyrażeniu zgody na przystąpienie Federacji Rosyjskiej w interesie Unii, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji. Republika Bułgarii, Republika Czeska, Republika Estońska, Irlandia, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Chorwacji, Republika Litewska, Rumunia, Republika Słowenii, Republika Słowacka oraz Republika Finlandii, które wyraziły już zgodę na przystąpienie Federacji Rosyjskiej do Konwencji haskiej z 1980 r., nie powinny składać nowych oświadczeń o wyrażeniu zgody, ponieważ istniejące oświadczenia zachowują ważność na mocy międzynarodowego prawa publicznego.
- (13) Zjednoczone Królestwo oraz Irlandia są związane rozporządzeniem (WE) nr 2201/2003 i biorą udział w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.
- (14) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Federacji Rosyjskiej do Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwanej dalej „Konwencją haską z 1980 r.”) w interesie Unii, zostają niniejszym do tego upoważnione.
2. Państwa członkowskie wskazane w ust. 1 złożą nie później niż w dniu 11 grudnia 2016 r. oświadczenie o wyrażeniu zgody na przystąpienie Federacji Rosyjskiej do Konwencji haskiej z 1980 r. w interesie Unii, w brzmieniu:
„[PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE – pełna nazwa] oświadcza, że wyraża zgodę na przystąpienie Federacji Rosyjskiej do Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, zgodnie z decyzją Rady (UE) 2015/2355”.
3. Każde z państw członkowskich informuje Radę i Komisję o złożeniu swojego oświadczenia o wyrażeniu zgody na przystąpienie Federacji Rosyjskiej i przekazuje Komisji tekst oświadczenia w terminie dwóch miesięcy od jego złożenia.

Artykuł 2

Państwa członkowskie, które przed datą przyjęcia niniejszej decyzji złożyły oświadczenia o wyrażeniu zgody na przystąpienie Federacji Rosyjskiej do Konwencji haskiej z 1980 r., nie składają nowych oświadczeń.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do wszystkich państw członkowskich, z wyjątkiem: Republiki Bułgarii, Republiki Czeskiej, Królestwa Danii, Republiki Estońskiej, Irlandii, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Chorwacji, Republiki Litewskiej, Rumunii, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej oraz Republiki Finlandii.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 grudnia 2015 r.

W imieniu Rady

F. BAUSCH

Przewodniczący

DECYZJA RADY (UE) 2015/2356**z dnia 10 grudnia 2015 r.****upoważniająca niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Albanii do Konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 3, w związku z art. 218,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska wyznaczyła jako jeden ze swoich celów wspieranie ochrony praw dziecka, zgodnie z treścią art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej. Środki ochrony dzieci przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem stanowią zasadniczą część tej polityki.
- (2) Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 ⁽²⁾ („rozporządzenie Bruksela IIa”), którego celem jest ochrona dzieci przed szkodliwymi skutkami bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania i ustanowienie procedur zapewniających niezwłoczny powrót dziecka do państwa jego zwykłego pobytu, a także zapewnienie ochrony prawa do kontaktów z dzieckiem i do pieczy nad nim.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 uzupełnia i wzmacnia Konwencję haską z dnia 25 października 1980 r. dotyczącą cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwaną dalej „Konwencją haską z 1980 r.”), która ustanawia, na szczeblu międzynarodowym, system obowiązków i współpracy między umawiającymi się państwami oraz między organami centralnymi, i która ma na celu zapewnienie niezwłocznego powrotu bezprawnie uprowadzonych lub zatrzymanych dzieci.
- (4) Wszystkie państwa członkowskie Unii są stronami Konwencji haskiej z 1980 r.
- (5) Unia zachęca państwa trzecie do przystąpienia do Konwencji haskiej z 1980 r. i wspiera właściwe wdrażanie Konwencji haskiej z 1980 r., uczestnicząc, wraz z państwami członkowskimi, między innymi w Komisjach Specjalnych organizowanych regularnie przez Haską Konferencję Prawa Prywatnego Międzynarodowego.
- (6) Wspólne ramy prawne mające zastosowanie między państwami członkowskimi Unii a państwami trzecimi mogą stanowić najlepsze rozwiązanie w delikatnych sprawach uprowadzenia dziecka za granicę.
- (7) Konwencja haska z 1980 r. przewiduje, że ma ona zastosowanie w stosunkach między państwem przystępującym a tymi umawiającymi się państwami, które złożyły oświadczenie o wyrażeniu zgody na to przystąpienie.
- (8) Konwencja haska z 1980 r. nie pozwala regionalnym organizacjom integracji gospodarczej, takim jak Unia, na zostanie jej stronami. Unia nie może zatem przystąpić do Konwencji, ani złożyć oświadczenia o wyrażeniu zgody dotyczącej państwa przystępującego.
- (9) Zgodnie z opinią 1/13 Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oświadczenia o wyrażeniu zgody na mocy Konwencji haskiej z 1980 r. wchodzą w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2015 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1).

- (10) Albania złożyła swój dokument przystąpienia do Konwencji haskiej z 1980 r. w dniu 4 maja 2007 r. Konwencja weszła w życie w odniesieniu do Albanii w dniu 1 sierpnia 2007 r.
- (11) Szereg państw członkowskich wyraziło już zgodę na przystąpienie Albanii do Konwencji haskiej z 1980 r. Z oceny sytuacji w Albanii wynika, że te państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Albanii, mogą wyrazić zgodę, w interesie Unii, na przystąpienie Albanii zgodnie z warunkami określonymi w Konwencji haskiej z 1980 r.
- (12) Państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Albanii, powinny zatem zostać upoważnione do złożenia swoich oświadczeń o wyrażeniu zgody na przystąpienie Albanii w interesie Unii, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji. Królestwo Belgii, Republika Czeska, Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Irlandia, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Włoska, Republika Cypryjska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Węgry, Malta, Królestwo Niderlandów, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowenii, Republika Słowacka, Republika Finlandii oraz Królestwo Szwecji, które wyraziły już zgodę na przystąpienie Singapuru do Konwencji haskiej z 1980 r., nie powinny składać nowych oświadczeń o wyrażeniu zgody, ponieważ istniejące oświadczenia zachowują ważność na mocy międzynarodowego prawa publicznego.
- (13) Zjednoczone Królestwo oraz Irlandia są związane rozporządzeniem (WE) nr 2201/2003 i biorą udział w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.
- (14) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Albanii do Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwanej dalej „Konwencja haską z 1980 r.”) w interesie Unii, zostają niniejszym do tego upoważnione.
2. Państwa członkowskie wskazane w ust. 1 złożą nie później niż w dniu 11 grudnia 2016 r. oświadczenie o wyrażeniu zgody na przystąpienie Albanii do Konwencji haskiej z 1980 r. w interesie Unii, w brzmieniu:

„[PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE – pełna nazwa] oświadcza, że wyraża zgodę na przystąpienie Albanii do Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, zgodnie z decyzją Rady (UE) 2015/2356”.
3. Każde z państw członkowskich informuje Radę i Komisję o złożeniu swojego oświadczenia o wyrażeniu zgody na przystąpienie Albanii i przekazuje Komisji tekst oświadczenia w terminie dwóch miesięcy od jego złożenia.

Artykuł 2

Państwa członkowskie, które przed datą przyjęcia niniejszej decyzji złożyły oświadczenia o wyrażeniu zgody na przystąpienie Albanii do Konwencji haskiej z 1980 r., nie składają nowych oświadczeń.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do wszystkich państw członkowskich, z wyjątkiem: Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Estońskiej, Irlandii, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Węgier, Malty, Królestwa Niderlandów, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej, Republiki Finlandii oraz Królestwa Szwecji.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 grudnia 2015 r.

W imieniu Rady
F. BAUSCH
Przewodniczący

DECYZJA RADY (UE) 2015/2357**z dnia 10 grudnia 2015 r.****upoważniająca niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Maroka do Konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 3, w związku z art. 218,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska wyznaczyła jako jeden ze swoich celów wspieranie ochrony praw dziecka, zgodnie z treścią art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej. Środki ochrony dzieci przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem stanowią zasadniczą część tej polityki.
- (2) Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 ⁽²⁾ („rozporządzenie Bruksela IIa”), którego celem jest ochrona dzieci przed szkodliwymi skutkami bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania i ustanowienie procedur zapewniających niezwłoczny powrót dziecka do państwa jego zwykłego pobytu, a także zapewnienie ochrony prawa do kontaktów z dzieckiem i do pieczy nad nim.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 uzupełnia i wzmacnia Konwencję haską z dnia 25 października 1980 r. dotyczącą cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwaną dalej „Konwencją haską z 1980 r.”), która ustanawia, na szczeblu międzynarodowym, system obowiązków i współpracy między umawiającymi się państwami oraz między organami centralnymi, i która ma na celu zapewnienie niezwłocznego powrotu bezprawnie uprowadzonych lub zatrzymanych dzieci.
- (4) Wszystkie państwa członkowskie Unii są stronami Konwencji haskiej z 1980 r.
- (5) Unia zachęca państwa trzecie do przystąpienia do Konwencji haskiej z 1980 r. i wspiera właściwe wdrażanie Konwencji haskiej z 1980 r., uczestnicząc, wraz z państwami członkowskimi, między innymi w Komisjach Specjalnych organizowanych regularnie przez Haską Konferencję Prawa Prywatnego Międzynarodowego.
- (6) Wspólne ramy prawne mające zastosowanie między państwami członkowskimi Unii a państwami trzecimi mogą stanowić najlepsze rozwiązanie w delikatnych sprawach uprowadzenia dziecka za granicę.
- (7) Konwencja haska z 1980 r. przewiduje, że ma ona zastosowanie w stosunkach między państwem przystępującym a tymi umawiającymi się państwami, które złożyły oświadczenie o wyrażeniu zgody na to przystąpienie.
- (8) Konwencja haska z 1980 r. nie pozwala regionalnym organizacjom integracji gospodarczej, takim jak Unia, na zostanie jej stronami. Unia nie może zatem przystąpić do Konwencji ani złożyć oświadczenia o wyrażeniu zgody dotyczącej państwa przystępującego.
- (9) Zgodnie z opinią 1/13 Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oświadczenia o wyrażeniu zgody na mocy Konwencji haskiej z 1980 r. wchodzą w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2015 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1).

- (10) Maroko złożyło swój dokument przystąpienia do Konwencji haskiej z 1980 r. w dniu 9 marca 2010 r. Konwencja haska z 1980 r. weszła w życie w odniesieniu do Maroka w dniu 1 czerwca 2010 r.
- (11) Szereg państw członkowskich wyraziło już zgodę na przystąpienie Maroka do Konwencji haskiej z 1980 r. Z oceny sytuacji w Maroku wynika, że te państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Maroka, mogą wyrazić zgodę, w interesie Unii, na przystąpienie Maroka zgodnie z warunkami określonymi w Konwencji haskiej z 1980 r.
- (12) Państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Maroka, powinny zatem zostać upoważnione do złożenia swoich oświadczeń o wyrażeniu zgody na przystąpienie Maroka w interesie Unii, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji. Królestwo Belgii, Republika Czeska, Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Irlandia, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Włoska, Republika Cypryjska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Węgry, Malta, Królestwo Niderlandów, Rumunia, Republika Słowacka, Republika Finlandii oraz Królestwo Szwecji, które wyraziły już zgodę na przystąpienie Maroka do Konwencji haskiej z 1980 r., nie powinny składać nowych oświadczeń o wyrażeniu zgody, ponieważ istniejące oświadczenia zachowują ważność na mocy międzynarodowego prawa publicznego.
- (13) Zjednoczone Królestwo oraz Irlandia są związane rozporządzeniem (WE) nr 2201/2003 i biorą udział w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.
- (14) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Maroka do Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwanej dalej „Konwencją haską z 1980 r.”) w interesie Unii, zostają niniejszym do tego upoważnione.
2. Państwa członkowskie wskazane w ust. 1 złożą nie później niż w dniu 11 grudnia 2016 r. oświadczenie o wyrażeniu zgody na przystąpienie Maroka do Konwencji haskiej z 1980 r. w interesie Unii, w brzmieniu:

„[PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE – pełna nazwa] oświadcza, że wyraża zgodę na przystąpienie Maroka do Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, zgodnie z decyzją Rady (UE) 2015/2357”.
3. Każde z państw członkowskich informuje Radę i Komisję o złożeniu swojego oświadczenia o wyrażeniu zgody na przystąpienie Maroka i przekazuje Komisji tekst oświadczenia w terminie dwóch miesięcy od jego złożenia.

Artykuł 2

Państwa członkowskie, które przed datą przyjęcia niniejszej decyzji złożyły oświadczenia o wyrażeniu zgody na przystąpienie Maroka do Konwencji haskiej z 1980 r., nie składają nowych oświadczeń.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do wszystkich państw członkowskich, z wyjątkiem: Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Estońskiej, Irlandii, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Węgier, Malty, Królestwa Niderlandów, Rumunii, Republiki Słowackiej, Republiki Finlandii oraz Królestwa Szwecji.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 grudnia 2015 r.

W imieniu Rady

F. BAUSCH

Przewodniczący

DECYZJA RADY (UE) 2015/2358**z dnia 10 grudnia 2015 r.****upoważniająca niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Armenii do Konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 3, w związku z art. 218,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska wyznaczyła jako jeden ze swoich celów wspieranie ochrony praw dziecka, zgodnie z treścią art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej. Środki ochrony dzieci przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem stanowią zasadniczą część tej polityki.
- (2) Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 ⁽²⁾ („rozporządzenie Bruksela IIa”), którego celem jest ochrona dzieci przed szkodliwymi skutkami bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania i ustanowienie procedur zapewniających niezwłoczny powrót dziecka do państwa jego zwykłego pobytu, a także zapewnienie ochrony prawa do kontaktów z dzieckiem i do pieczy nad nim.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 uzupełnia i wzmacnia Konwencję haską z dnia 25 października 1980 r. dotyczącą cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwaną dalej „Konwencją haską z 1980 r.”), która ustanawia, na szczeblu międzynarodowym, system obowiązków i współpracy między umawiającymi się państwami oraz między organami centralnymi, i która ma na celu zapewnienie niezwłocznego powrotu bezprawnie uprowadzonych lub zatrzymanych dzieci.
- (4) Wszystkie państwa członkowskie Unii są stronami Konwencji haskiej z 1980 r.
- (5) Unia zachęca państwa trzecie do przystąpienia do Konwencji haskiej z 1980 r. i wspiera właściwe wdrażanie Konwencji haskiej z 1980 r., uczestnicząc, wraz z państwami członkowskimi, między innymi w Komisjach Specjalnych organizowanych regularnie przez Haską Konferencję Prawa Prywatnego Międzynarodowego.
- (6) Wspólne ramy prawne mające zastosowanie między państwami członkowskimi Unii a państwami trzecimi mogą stanowić najlepsze rozwiązanie w delikatnych sprawach uprowadzenia dziecka za granicę.
- (7) Konwencja haska z 1980 r. przewiduje, że ma ona zastosowanie w stosunkach między państwem przystępującym a tymi umawiającymi się państwami, które złożyły oświadczenie o wyrażeniu zgody na to przystąpienie.
- (8) Konwencja haska z 1980 r. nie pozwala regionalnym organizacjom integracji gospodarczej, takim jak Unia, na zostanie jej stronami. Unia nie może zatem przystąpić do Konwencji ani złożyć oświadczenia o wyrażeniu zgody dotyczącej państwa przystępującego.
- (9) Zgodnie z opinią 1/13 Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oświadczenia o wyrażeniu zgody na mocy Konwencji haskiej z 1980 r. wchodzą w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2015 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1).

- (10) Armenia złożyła swój dokument przystąpienia do Konwencji haskiej z 1980 r. w dniu 1 marca 2007 r. Konwencja haska z 1980 r. weszła w życie w odniesieniu do Armenii w dniu 1 czerwca 2007 r.
- (11) Szereg państw członkowskich wyraziło już zgodę na przystąpienie Armenii do Konwencji haskiej z 1980 r. Z oceny sytuacji w Armenii wynika, że te państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Armenii, mogą wyrazić zgodę, w interesie Unii, na przystąpienie Armenii zgodnie z warunkami określonymi w Konwencji haskiej z 1980 r.
- (12) Państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Armenii, powinny zatem zostać upoważnione do złożenia swoich oświadczeń o wyrażeniu zgody na przystąpienie Armenii w interesie Unii, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji. Królestwo Belgii, Republika Czeska, Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Irlandia, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Włoska, Republika Cypryjska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Węgry, Malta, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowenii, Republika Słowacka, Republika Finlandii oraz Królestwo Szwecji, które wyraziły już zgodę na przystąpienie Armenii do Konwencji haskiej z 1980 r., nie powinny składać nowych oświadczeń o wyrażeniu zgody, ponieważ istniejące oświadczenia zachowują ważność na mocy międzynarodowego prawa publicznego.
- (13) Zjednoczone Królestwo oraz Irlandia są związane rozporządzeniem (WE) nr 2201/2003 i biorą udział w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.
- (14) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Państwa członkowskie, które nie wyraziły jeszcze zgody na przystąpienie Armenii do Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (zwanej dalej „Konwencją haską z 1980 r.”) w interesie Unii, zostają niniejszym do tego upoważnione.
2. Państwa członkowskie wskazane w ust. 1 złożą nie później niż w dniu 11 grudnia 2016 r. oświadczenie o wyrażeniu zgody na przystąpienie Armenii do Konwencji haskiej z 1980 r. w interesie Unii, w brzmieniu:

„[PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE – pełna nazwa] oświadcza, że wyraża zgodę na przystąpienie Armenii do Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, zgodnie z decyzją Rady (UE) 2015/2358”.
3. Każde z państw członkowskich informuje Radę i Komisję o złożeniu swojego oświadczenia o wyrażeniu zgody na przystąpienie Armenii i przekazuje Komisji tekst oświadczenia w terminie dwóch miesięcy od jego złożenia.

Artykuł 2

Państwa członkowskie, które przed datą przyjęcia niniejszej decyzji złożyły oświadczenia o wyrażeniu zgody na przystąpienie Armenii do Konwencji haskiej z 1980 r., nie składają nowych oświadczeń.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do wszystkich państw członkowskich, z wyjątkiem: Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Estońskiej, Irlandii, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Węgier, Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej, Republiki Finlandii oraz Królestwa Szwecji.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 grudnia 2015 r.

W imieniu Rady

F. BAUSCH

Przewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA RADY (WPZiB) 2015/2359**z dnia 16 grudnia 2015 r.****w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 ust. 2,

uwzględniając decyzję Rady 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 30 ust. 1,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 31 maja 2013 r. Rada przyjęła decyzję 2013/255/WPZiB.
- (2) Z wykazu osób fizycznych i prawnych, podmiotów lub organów podlegających środkom ograniczającym, zamieszczonego w załączniku I do decyzji 2013/255/WPZiB należy wykreślić jedną osobę i dwa podmioty.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2013/255/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku I do decyzji 2013/255/WPZiB wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2015 r.

W imieniu Rady
C. DIESCHBOURG
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 147 z 1.6.2013, s. 14.

ZAŁĄCZNIK

Z wykazu zamieszczonego w załączniku I do decyzji 2013/255/WPZiB wykreśla się następującą osobę i następujące podmioty, wraz z dotyczącymi ich wpisami:

A. Osoby

nr 205. Samir Hamsho

B. Podmioty

nr 68. Syria Steel S.A.

nr 69. Al Buroj Trading

DECYZJA RADY (UE) 2015/2360**z dnia 16 grudnia 2015 r.****w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka i zastępcy członka z Grecji**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

uwzględniając wniosek rządu Grecji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniach 26 stycznia, 5 lutego i 23 czerwca 2015 r. Rada przyjęła decyzje (UE) 2015/116 ⁽¹⁾, (UE) 2015/190 ⁽²⁾ oraz (UE) 2015/994 ⁽³⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r.
- (2) W dniu 10 grudnia 2015 r. stanowisko członka Komitetu Regionów zwolniło się w następstwie wygaśnięcia mandatu, w związku z czym zaproponowano kandydaturę Dimitriosa KALOGEROPOULOSA (*politically accountable to the Municipal Council of Maroussi*),
- (3) Jedno stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z wygaśnięciem mandatu Panagiotisa KATSIVELASA,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Następujące osoby zostają mianowane do Komitetu Regionów na okres pozostający do końca obecnej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2020 r.:

a) na stanowisko członka:

— Dimitrios KALOGEROPOULOS, *Politically accountable to the Municipal Council of Palaio Faliro* (zmiana mandatu),

oraz

b) na stanowisko zastępcy członka:

— Georgios PATOULIS, *Mayor of Maroussi*.*Artykuł 2*

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2015 r.

W imieniu Rady
C. DIESCHBOURG
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 20 z 27.1.2015, s. 42.⁽²⁾ Dz.U. L 31 z 7.2.2015, s. 25.⁽³⁾ Dz.U. L 159 z 25.6.2015, s. 70.

DECYZJA RADY (UE) 2015/2361**z dnia 16 grudnia 2015 r.****w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka z Włoch i zastępcy członka z Włoch**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

uwzględniając wniosek rządu Włoch,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniach 26 stycznia, 5 lutego i 23 czerwca 2015 r. Rada przyjęła decyzje (UE) 2015/116 ⁽¹⁾, (UE) 2015/190 ⁽²⁾ oraz (UE) 2015/994 ⁽³⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r.
- (2) Jedno stanowisko członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z wygaśnięciem mandatu Ignazia MARINA.
- (3) Jedno stanowisko zastępcy członka zwolniło się w związku z mianowaniem Antonia DECARA na członka Komitetu Regionów,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Następujące osoby zostają mianowane do Komitetu Regionów na okres pozostający do końca obecnej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2020 r.:

a) na stanowisko członka:

— Sig. Antonio DECARO, *Sindaco di Bari*,

oraz

b) na stanowisko zastępcy członka:

— Sig. Andrea BALLARÈ, *Sindaco di Novara*.*Artykuł 2*

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2015 r.

W imieniu Rady
C. DIESCHBOURG
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 20 z 27.1.2015, s. 42.

⁽²⁾ Dz.U. L 31 z 7.2.2015, s. 25.

⁽³⁾ Dz.U. L 159 z 25.6.2015, s. 70.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2015/2362**z dnia 15 grudnia 2015 r.****dotycząca zwolnień z rozszerzonego cła antydumpingowego na niektóre części rowerowe pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej na podstawie rozporządzenia (WE) nr 88/97***(notyfikowana jako dokument nr C(2015) 9049)*

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 71/97 z dnia 10 stycznia 1997 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (EWG) nr 2474/93 na rowery pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz niektórych części rowerowych z Chińskiej Republiki Ludowej oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu rozszerzonego cła w przypadku takiego przywozu zarejestrowanego na mocy rozporządzenia (WE) nr 703/96 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 3,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 88/97 z dnia 20 stycznia 1997 r. w sprawie zezwolenia na zwolnienie przywozu niektórych części rowerowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej z rozszerzenia, na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 71/97, cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2474/93 ⁽³⁾, w szczególności jego art. 4, 5, 7 i 10,

po poinformowaniu państw członkowskich,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Obecnie cło antydumpingowe obowiązuje wobec przywozu do Unii Europejskiej podstawowych części rowerowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („rozszerzone cło”) w wyniku rozszerzenia na mocy rozporządzenia (WE) nr 71/97 („rozporządzenie rozszerzające”) cła antydumpingowego na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („Chiny”).
- (2) Zgodnie z art. 3 rozporządzenia rozszerzającego Komisja Europejska („Komisja”) jest upoważniona do wprowadzenia niezbędnych środków zezwalających na zwolnienie z cła przywozu podstawowych części rowerowych, który nie stanowi obejścia cła antydumpingowego.
- (3) Przedmiotowe środki wykonawcze zawarto w rozporządzeniu (WE) nr 88/97 („rozporządzenie zwalniające”) ustanawiającym szczególny system zwolnień.
- (4) Na tej podstawie Komisja zwolniła szereg podmiotów zajmujących się montażem rowerów z płatności rozszerzonego cła („zwolnione strony”).
- (5) Jak określono w art. 16 ust. 2 rozporządzenia zwalniającego, Komisja publikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* kolejne wykazy zwolnionych stron ⁽⁴⁾.
- (6) Ostatnią decyzję wykonawczą Komisji dotyczącą zwolnień na mocy rozporządzenia zwalniającego przyjęto w dniu 16 kwietnia 2014 r. ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.⁽²⁾ Dz.U. L 16 z 18.1.1997, s. 55.⁽³⁾ Dz.U. L 17 z 21.1.1997, s. 17.⁽⁴⁾ Dz.U. C 45 z 13.2.1997, s. 3, Dz.U. C 112 z 10.4.1997, s. 9, Dz.U. C 220 z 19.7.1997, s. 6, Dz.U. C 378 z 13.12.1997, s. 2, Dz.U. C 217 z 11.7.1998, s. 9, Dz.U. C 37 z 11.2.1999, s. 3, Dz.U. C 186 z 2.7.1999, s. 6, Dz.U. C 216 z 28.7.2000, s. 8, Dz.U. C 170 z 14.6.2001, s. 5, Dz.U. C 103 z 30.4.2002, s. 2, Dz.U. C 35 z 14.2.2003, s. 3, Dz.U. C 43 z 22.2.2003, s. 5, Dz.U. C 54 z 2.3.2004, s. 2, Dz.U. C 299 z 4.12.2004, s. 4, Dz.U. L 17 z 21.1.2006, s. 16 oraz Dz.U. L 313 z 14.11.2006, s. 5, Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 73, Dz.U. C 310 z 5.12.2008, s. 19, Dz.U. L 19 z 23.1.2009, s. 62, Dz.U. L 314 z 1.12.2009, s. 106, Dz.U. L 136 z 24.5.2011, s. 99, Dz.U. L 343 z 23.12.2011, s. 86, Dz.U. L 119 z 23.4.2014, s. 67.⁽⁵⁾ Dz.U. L 119 z 23.4.2014, s. 67.

- (7) Ponadto w wyniku przeprowadzenia kontrolnego przeglądu wszczętego zawiadomieniem Komisji 2014/C-299/08 ⁽¹⁾ Komisja zaktualizowała wykaz zwolnionych stron w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2015/831 ⁽²⁾.

1. WNIOSKI O ZWOLNIENIE

- (8) Komisja otrzymała od stron wymienionych w poniższych tabelach 1, 2 i 4 wnioski o zwolnienie wraz z wszelkimi informacjami wymaganymi do ustalenia ich dopuszczalności zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia zwalniającego.
- (9) Stronom umożliwiono najpierw przedstawienie uwag na temat wniosków Komisji dotyczących dopuszczalności ich wniosków.
- (10) Zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia zwalniającego, od daty otrzymania przez Komisję wniosków stron do czasu wydania decyzji co do ich zasadności płatność rozszerzonego cła w odniesieniu do wszelkiego przywozu podstawowych części rowerowych zgłaszanych do swobodnego obrotu przez te strony została zawieszona

2. PRYZNANIE ZWOLNIENIA

- (11) Badanie zasadności wniosków przekazanych przez strony wymienione w tabeli 1 zostało zakończone.

Tabela 1

Nazwa	Adres	Państwo	Dodatkowy kod TARIC
c2 g-engineering GmbH	Schlesische Straße 27, DE-10997 Berlin	Niemcy	B934
Solo International Oy	Pyyntitie 1 B, FI-02230 Espoo	Finlandia	B940
Planet X Ltd.	Unit 6, Ignite Business Park, Magna Way, Rotherham GB-S60 1FD	Zjednoczone Królestwo	A995
Longway Poland Sp. z o.o.	ul. Parzniewska 4a, PL-05-800 Pruszków	Polska	B935
BBF Bike GmbH	Carena Allee 8, 15366 Hoppegarten	Niemcy	B936

- (12) Podczas badania ustalono, że wartość części pochodzących z Chin była niższa niż 60 % całkowitej wartości części wykorzystanych w działalności montażowej tych stron.
- (13) Działalność montażowa stron nie jest zatem objęta zakresem stosowania art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009.
- (14) Z tych powodów oraz zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia zwalniającego strony wymienione w tabeli 1 powinny zostać zwolnione z rozszerzonego cła.
- (15) Na mocy art. 7 ust. 2 ich zwolnienie staje się skuteczne od daty otrzymania wniosku strony, a ponadto ich dług celny z tytułu rozszerzonego cła zostaje uznany za nieważny od tego samego dnia.
- (16) Przedmiotowe strony zostały poinformowane o wnioskach Komisji dotyczących zasadności ich wniosków i otrzymały możliwość przedstawienia uwag na ten temat.

⁽¹⁾ Dz.U. C 299 z 5.9.2014, s. 7.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/831 z dnia 28 maja 2015 r. aktualizujące wykaz stron zwolnionych z rozszerzonego cła antydumpingowego na niektóre części rowerowe pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej na podstawie rozporządzenia (WE) nr 88/97 w wyniku przeprowadzenia kontrolnego przeglądu wszczętego zawiadomieniem Komisji 2014/C 299/08 (Dz.U. L 132 z 29.5.2015, s. 32).

- (17) Z uwagi na fakt, że zwolnienia stosuje się jedynie wobec stron wyraźnie określonych w tabeli 1 przez podanie ich nazw i adresów, zwolnione strony powinny niezwłocznie powiadamiać Komisję ⁽¹⁾ o wszelkich zmianach w tym zakresie (na przykład w następstwie zmiany nazwy, formy prawnej lub adresu lub w związku z utworzeniem nowych podmiotów zajmujących się montażem).
- (18) W takim przypadku strona powinna przekazać wszystkie stosowne informacje, w szczególności dotyczące wszelkich powiązanych z montażem zmian w jej działalności. W stosownych przypadkach Komisja zaktualizuje dane strony.

3. ODRZUCENIE WNIOSKU O ZWOLNIENIE ORAZ UCHYLENIE STOSOWNEGO ZAWIESZENIA

- (19) Badanie zasadności wniosku przekazanego przez stronę wymienioną w tabeli 2 zostało zakończone.

Tabela 2

Nazwa	Adres	Państwo	Dodatkowy kod TARIC
S.C EUROBIKE UNIVERSAL S.R.L.	Str. Asociației, nr. 4, Movilița, Ialomița	Rumunia	B941

- (20) Podczas tego badania Komisja stwierdziła, że wartość części rowerowych pochodzących z Chin stanowiła ponad 60 % całkowitej wartości części używanych w działalności montażowej tej strony, podczas gdy strona ta nie wykazała, iż wartość dodana do części sprowadzonych podczas działalności montażowej przekraczała 25 % kosztu produkcji.
- (21) W związku z tym działalność montażowa tej strony podlega przepisom art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009, a kryteria przyznania zwolnienia nie są spełnione.
- (22) Na tej podstawie oraz zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia zwalniającego Komisja jest zmuszona odrzucić wniosek strony i uchylić zawieszenie płatności cła rozszerzonego, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia zwalniającego.
- (23) Rozszerzone cło zostaje zatem pobrane od daty otrzymania wniosku o zwolnienie złożonego przez stronę, tj. od dnia, w którym zawieszenie zaczęło obowiązywać.
- (24) Wymieniona strona została poinformowana o wnioskach Komisji dotyczących zasadności jej wniosku i otrzymała możliwość przedstawienia uwag na ten temat. Nie przedłożono żadnych uwag w wyznaczonym terminie.
- (25) Treść powyższych motywów nie wyklucza zastosowania zwolnienia, z zastrzeżeniem przeprowadzenia kontroli końcowego przeznaczenia towaru zgodnie z art. 14 rozporządzenia zwalniającego.

4. AKTUALIZACJE DANYCH DOTYCZĄCYCH ZWOLNIONEJ STRONY

- (26) Zwolniona strona wymieniona w tabeli 3 poinformowała Komisję o zmianie formy prawnej i nazwy. Po sprawdzeniu przekazanych informacji Komisja stwierdziła, że zmiany te w żaden sposób nie wpływają na działalność montażową w odniesieniu do warunków przyznania zwolnienia określonych w rozporządzeniu zwalniającym.
- (27) Wymieniona zmiana nie wywiera zatem wpływu na zwolnienie tej strony z cła rozszerzonego przyznane zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia zwalniającego, należy jednak uaktualnić dane strony.

⁽¹⁾ Zaleca się, aby strony korzystały z następującego adresu e-mail: TRADE-BICYCLE-PARTS@ec.europa.eu.

Tabela 3

Poprzednie odniesienie	Zmiana	Dodatkowy kod TARIC
S.N.C. Cicli Olympia di Pasquale e Antonio Fontana & C. Via Galileo Galilei 12/A, IT-35028 Piove di Sacco (PD), Włochy	Nazwę i formę prawną przedsiębiorstwa zmieniono na „Cicli Olympia S.r.l”	A167

5. ZAWIESZENIE PŁATNOŚCI CEŁ DLA STRON OBJĘTYCH BADANIEM

- (28) Trwa badanie zasadności wniosków przekazanych przez strony wymienione w tabeli 4. Do czasu wydania decyzji co do zasadności wniosków tych stron płatność rozszerzonego cła przez te strony zostaje zawieszona.
- (29) Z uwagi na fakt, że zawieszenia stosuje się jedynie wobec stron wyraźnie określonych w tabeli 4 przez podanie ich nazw i adresów, strony te powinny niezwłocznie powiadamiać Komisję ⁽¹⁾ o wszelkich zmianach w tym zakresie (na przykład w następstwie zmiany nazwy, formy prawnej lub adresu lub w związku z utworzeniem nowych podmiotów zajmujących się montażem).
- (30) W takim przypadku strona powinna przekazać wszystkie stosowne informacje, w szczególności dotyczące wszelkich powiązanych z montażem zmian w jej działalności. W stosownych przypadkach Komisja zaktualizuje dane strony.

Tabela 4

Nazwa	Adres	Państwo	Dodatkowy kod TARIC
In Cycles – Montagem e Comércio de Bicicletas Lda	Zona Industrial De Barrô Norte/Sul, N.º 976, Fracção A/B e D, AP. 52, PT-3750-353 Barrô – Águeda	Portugalia	B960
PANEX DINAMIC d.o.o.	Dr.Tome Bratkoviča 1, HR-40000 Čakovec	Chorwacja	B963
CICLI EUROPA s.r.l.	34 Via portella Bifuto, IT-93017 San Cataldo (CL)	Włochy	C001
OLYMPIQUE SARL	ZA Les Epalits, FR-42610 Saint-Romain-le-Puy	Francja	C002
Interbike Spółka z o.o.	ul. Śląska 6/5, PL-42-200 Częstochowa	Polska	C003
Kuisle & Kuisle GmbH	Füssener Straße 22 a, DE-87675 Stötten	Niemcy	C021
CycleSport North Ltd	363 Leach Place, Walton Summit Center, Preston GB-PR5 8AS	Zjednoczone Królestwo	C049
Firma Handlowo-Uslugowo-Produkcyjna „Trans-Rower” Roman Tylec	Dąbie 47, PL-39-311 Zdzierzec	Polska	C053

⁽¹⁾ Zaleca się, aby strony korzystały z następującego adresu e-mail: TRADE-BICYCLE-PARTS@ec.europa.eu.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej decyzji stosuje się definicje podane w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 88/97.

Artykuł 2

Strony wymienione w tabeli 1 zostają niniejszym zwolnione z rozszerzenia wprowadzonego rozporządzeniem (WE) nr 71/97 ostatecznego cła antydumpingowego nałożonego na rowery pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2474/93 ⁽¹⁾ na przywóz niektórych części rowerowych z Chińskiej Republiki Ludowej.

Przedmiotowe zwolnienie staje się skuteczne od dat otrzymania przez Komisję wniosków stron. Dаты te wskazano w tabeli w kolumnie „Data wejścia w życie”.

Zwolnienie stosuje się jedynie wobec stron wyraźnie określonych w tabeli 1 przez podanie ich nazw i adresów.

Zwolnione strony niezwłocznie powiadomią Komisję o wszelkich zmianach w tym zakresie i przekażą wszystkie stosowne informacje, w szczególności dotyczące wszelkich powiązanych z montażem zmian w jej działalności w odniesieniu do warunków przyznawania zwolnienia.

Tabela 1

Zwolnione strony

Nazwa	Adres	Państwo	Zwolnienie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 88/97	Data wejścia w życie	Dodatkowy kod TARIC
c2 g-engineering GmbH	Schlesische Straße 27, DE-10997 Berlin	Niemcy	Artykuł 7	16.12.2013	B934
Solo International Oy	Pyyntitie 1 B, FI-02230 Espoo	Finlandia	Artykuł 7	26.7.2013	B940
Planet X Ltd.	Unit 6, Ignite Business Park, Magna Way, Rother- ham GB-S60 1FD	Zjednoczone Królestwo	Artykuł 7	7.2.2013	A995
Longway Poland Sp. z o.o.	ul. Parzniewska 4a, PL- 05-800 Pruszków	Polska	Artykuł 7	16.12.2013	B935
BBF Bike GmbH	Carena Allee 8, DE- 15366 Hoppegarten	Niemcy	Artykuł 7	14.1.2014	B936

Artykuł 3

Wniosek o zwolnienie z rozszerzonego cła antydumpingowego złożony przez stronę wymienioną w tabeli 2 zostaje niniejszym odrzucony zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 88/97.

Zawieszenie płatności rozszerzonego cła antydumpingowego zostaje niniejszym zniesione w odniesieniu do tej strony zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 88/97 od daty wskazanej w tabeli w kolumnie „Data wejścia w życie”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2474/93 z dnia 8 września 1993 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz ustanawiające ostateczny pobór tymczasowego cła antydumpingowego (Dz.U. L 228 z 9.9.1993, s. 1).

Tabela 2

Strona, której uchyla się zawieszenie

Nazwa	Adres	Państwo	Uchylenie zawieszenia zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 88/97	Data wejścia w życie	Dodatkowy kod TARIC
S.C EUROBIKE UNIVER-SAL S.R.L.	Street Asocatiei No. 4, Movilita, Ialomita	Rumunia	Artykuł 7	26.7.2013	B941

Artykuł 4

Uaktualnione dane zwolnionej strony wymienionej w tabeli 3 wprowadzono w kolumnie „Nowe odniesienie”. Odpowiednie dodatkowe kody TARIC uprzednio przypisane tym zwolnionym stronom i przedstawione w kolumnie „Dodatkowy kod TARIC” nie ulegają zmianom.

Tabela 3

Zwolniona strona, której dane zostają uaktualnione

Poprzednie odniesienie	Nowe odniesienie	Państwo	Dodatkowy kod TARIC	Data wejścia w życie
S.N.C. Cicli Olympia di Pasquale e Antonio Fontana & C. Via Galileo Galilei 12/A, IT-35028 Pieve di Sacco (PD)	Cicli Olympia S.r.l. Via Galileo Galilei 12/A, IT-35028 Pieve di Sacco (PD)	Włochy	A167	1.1.2016

Artykuł 5

Strony wymienione w tabeli 4 są objęte badaniem zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 88/97.

Zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 88/97 zawieszenie płatności rozszerzonego cła antydumpingowego obowiązuje od dat otrzymania przez Komisję wniosków stron. Daty te wskazano w tabeli w kolumnie „Data wejścia w życie”.

Wspomniane zawieszenie stosuje się jedynie wobec stron objętych badaniem, wyraźnie określonych w tabeli 4 przez podanie ich nazw i adresów.

Strony te niezwłocznie powiadomią Komisję o wszelkich zmianach w tym zakresie i przekażą wszystkie stosowne informacje, w szczególności dotyczące wszelkich powiązanych z montażem zmian w ich działalności w odniesieniu do warunków przyznawania zwolnienia.

Tabela 4

Strony objęte badaniem

Nazwa	Adres	Państwo	Zawieszenie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 88/97	Data wejścia w życie	Dodatkowy kod TARIC
In Cycles – Montagem e Comércio de Bicicletas Lda	Zona Industrial De Barrô Norte/Sul, N.º 976, Fracção A/B e D, AP. 52, PT-3750-353 Barrô – Águeda	Portugalia	Artykuł 5	2.5.2014	B960
PANEX DINAMIC d.o.o.	DrTome Bratkoviča 1, HR-40000 Čakovec	Chorwacja	Artykuł 5	13.8.2014	B963
CICLI EUROPA s.r.l.	34 Via portella Bifuto, IT-93017 San Cataldo (CL)	Włochy	Artykuł 5	10.9.2014	C001
OLYMPIQUE SARL	ZA Les Epalits, FR-42610 Saint-Romain-le-Puy	Francja	Artykuł 5	28.10.2014	C002
Interbike Spółka z o.o.	ul. Śląska 6/5, PL-42-200 Częstochowa	Polska	Artykuł 5	18.12.2014	C003
Kuisle & Kuisle GmbH	Füssener Straße 22 a, DE-87675 Stötten	Niemcy	Artykuł 5	17.2.2015	C021
CycleSport North Ltd	363 Leach Place, Walton Summit Center, Preston, GB-PR5 8AS	Zjednoczone Królestwo	Artykuł 5	27.4.2015	C049
Firma Handlowo-Usługowo-Produkcyjna „Trans-Rower” Roman Tylec	Dąbie 47, PL-39-311 Zdziarzec	Polska	Artykuł 5	1.7.2015	C053

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich oraz do stron wymienionych w art. 2, 3, 4 i 5. Niniejsza decyzja zostaje również opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 grudnia 2015 r.

W imieniu Komisji
Cecilia MALMSTRÖM
Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI (UE) 2015/2363**z dnia 16 grudnia 2015 r.****w sprawie aktualizacji załącznika A do Układu monetarnego pomiędzy Unią Europejską a Księstwem Monako**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Układ monetarny pomiędzy Unią Europejską a Księstwem Monako ⁽¹⁾ z dnia 29 listopada 2011 r., w szczególności jego art. 11 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 11 ust. 2 Układu monetarnego pomiędzy Unią Europejską a Księstwem Monako (zwanego dalej „układem monetarnym”) nakłada na Księstwo Monako obowiązek stosowania takich samych przepisów jak te, które zostały przyjęte przez Republikę Francuską w celu transpozycji unijnych aktów prawnych dotyczących działalności instytucji kredytowych oraz nadzoru ostrożnościowego nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu dla systemów płatności i systemów rozrachunku papierów wartościowych, wymienione w załączniku A do układu monetarnego.
- (2) Zgodnie z art. 11 ust. 3 układu monetarnego Komisja powinna dokonywać zmiany wykazu w załączniku A do przedmiotowego układu monetarnego po każdej zmianie któregokolwiek z odnośnych aktów prawnych, a także za każdym razem, kiedy nowy akt prawny zostaje przyjęty przez Unię.
- (3) Unia przyjęła dwadzieścia cztery akty prawne dotyczące działalności instytucji kredytowych i nadzoru ostrożnościowego nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu dla systemów płatności i systemów rozrachunku papierów wartościowych, które należy zatem dodać do wykazu w załączniku A do układu monetarnego; są to:
 - 1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).
 - 2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).
 - 3) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/880 z dnia 4 czerwca 2015 r. w sprawie przedłużenia okresów przejściowych związanych z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, przewidzianych w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 143 z 9.6.2015, s. 7).
 - 4) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/1515 z dnia 5 czerwca 2015 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do przedłużenia okresów przejściowych związanych z systemami programów emerytalnych (Dz.U. L 239 z 15.9.2015, s. 63).
 - 5) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/62 z dnia 10 października 2014 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 37).
 - 6) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/1555 z dnia 28 maja 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących ujawniania informacji na temat przestrzegania przez instytucje wymogu w zakresie bufora antycyklicznego zgodnie z art. 440 (Dz.U. L 244 z 19.9.2015, s. 1).

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 13.10.2012, s. 1.

- 7) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/1556 z dnia 11 czerwca 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących przejściowego stosowania podejścia IRB do ekspozycji kapitałowych (Dz.U. L 244 z 19.9.2015, s. 9).
- 8) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/488 z dnia 4 września 2014 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 241/2014 w odniesieniu do obowiązujących firmy wymogów w zakresie funduszy własnych opartych na stałych kosztach pośrednich (Dz.U. L 78 z 24.3.2015, s. 1).
- 9) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/850 z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie zmiany rozporządzenia delegowanego (UE) nr 241/2014 uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje (Dz.U. L 135 z 2.6.2015, s. 1).
- 10) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/923 z dnia 11 marca 2015 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 241/2014 uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje (Dz.U. L 150 z 17.6.2015, s. 1).
- 11) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/942 z dnia 4 marca 2015 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 529/2014 uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących oceny istotności rozszerzeń i zmian metod wewnętrznych przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego (Dz.U. L 154 z 19.6.2015, s. 1).
- 12) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/227 z dnia 9 stycznia 2015 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 680/2014 ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 48 z 20.2.2015, s. 1).
- 13) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 945/2014 z dnia 4 września 2014 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące stosownych indeksów o odpowiednim poziomie dywersyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 265 z 5.9.2014, s. 3).
- 14) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1030/2014 z dnia 29 września 2014 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do jednolitych formatów i dat do celów ujawniania wartości stosowanych do określania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 284 z 30.9.2014, s. 14).
- 15) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1187/2014 z dnia 2 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych mających na celu ustalenie ogólnej ekspozycji wobec danego klienta lub grupy powiązanych klientów w odniesieniu do transakcji dotyczących aktywów bazowych (Dz.U. L 324 z 7.11.2014, s. 1).
- 16) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 1).
- 17) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/79 z dnia 18 grudnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 680/2014 ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do obciążenia aktywów, jednolitego modelu punktów danych i zasad walidacji (Dz.U. L 14 z 21.1.2015, s. 1).
- 18) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/585 z dnia 18 grudnia 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących określenia okresów ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia (Dz.U. L 98 z 15.4.2015, s. 1).

- 19) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/233 z dnia 13 lutego 2015 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do walut, w przypadku których definicja aktywów przyjmowanych przez bank centralny jako zabezpieczenie jest bardzo wąska zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 39 z 14.2.2015, s. 11).
- 20) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1152/2014 z dnia 4 czerwca 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących ustalania lokalizacji geograficznej odnośnych ekspozycji kredytowych na potrzeby obliczania specyficznych dla instytucji wskaźników bufora antycyklicznego (Dz.U. L 309 z 30.10.2014, s. 5).
- 21) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1222/2014 z dnia 8 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących określenia metody identyfikacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz definiowania podkategorii globalnych instytucji o znaczeniu systemowym (Dz.U. L 330 z 15.11.2014, s. 27).
- 22) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 44).
- 23) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych i zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (wersja przekształcona) (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).
- 24) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84; w zakresie przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych).

(4) Należy zatem zmienić załącznik A do układu monetarnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik A do Układu monetarnego pomiędzy Unią Europejską a Księstwem Monako zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK A

	Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów
1.	<p>W odniesieniu do przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych: Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych (Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1)</p> <p>zmieniona:</p>
2.	<p>dyrektywą 2001/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. zmieniającą dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG oraz 86/635/EWG w zakresie zasad oceny rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, a także banków oraz innych instytucji finansowych (Dz.U. L 283 z 27.10.2001, s. 28);</p>
3.	<p>dyrektywą 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2003 r. zmieniającą dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG, 86/635/EWG i 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, banków i innych instytucji finansowych oraz zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 178 z 17.7.2003, s. 16);</p>
4.	<p>dyrektywą 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. zmieniającą dyrektywy Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, 86/635/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych oraz 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 224 z 16.8.2006, s. 1).</p>
5.	<p>Dyrektywa Rady 89/117/EWG z dnia 13 lutego 1989 r. w sprawie obowiązków w zakresie publikacji odnoszących się do rocznych sprawozdań finansowych oddziałów, utworzonych w państwie członkowskim, instytucji kredytowych i instytucji finansowych mających swoją siedzibę poza tym państwem członkowskim (Dz.U. L 44 z 16.2.1989, s. 40).</p>
6.	<p>Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45)</p> <p>zmieniona:</p>
7.	<p>dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/44/WE z dnia 6 maja 2009 r. zmieniającą dyrektywę 98/26/WE w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz dyrektywę 2002/47/WE w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w odniesieniu do systemów powiązanych i do wiarytelności kredytowych (Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 37);</p>
8.	<p>dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120);</p>
9.	<p>rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1);</p>

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów	
10.	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniającym dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).
11.	Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. L 125 z 5.5.2001, s. 15) zmieniona:
12.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).
13.	Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (Dz.U. L 168 z 27.6.2002, s. 43) zmieniona:
14.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/44/WE z dnia 6 maja 2009 r. zmieniającą dyrektywę 98/26/WE w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz dyrektywę 2002/47/WE w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w odniesieniu do systemów powiązanych i do wierzytelności kredytowych (Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 37);
15.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).
16.	Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1) zmieniona:
17.	dyrektywą 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2005 r. zmieniającą dyrektywy Rady 73/239/EWG, 85/611/EWG, 91/675/EWG, 92/49/EWG i 93/6/EWG oraz dyrektywy 94/19/WE, 98/78/WE, 2000/12/WE, 2001/34/WE, 2002/83/WE i 2002/87/WE w celu ustanowienia nowej struktury organizacyjnej komitetów w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 79 z 24.3.2005, s. 9);
18.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/25/WE z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 40);
19.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120);

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów	
20.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/89/UE z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/WE, 2002/87/WE, 2006/48/WE i 2009/138/WE w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego (Dz.U. L 326 z 8.12.2011, s. 113);
21.	z wyjątkiem jej tytułu V: dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).
22.	W odniesieniu do przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych oraz z wyjątkiem art. 15, art. 31–33 i tytułu III: Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1) zmieniona:
23.	dyrektywą 2006/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. zmieniającą dyrektywę 2004/39/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych w odniesieniu do niektórych terminów (Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 60);
24.	dyrektywą 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniającą dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego (Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 1);
25.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/10/WE z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2004/39/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 33);
26.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120); uzupełniona i wdrożona:
27.	rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1287/2006 z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzającym środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zobowiązań przedsiębiorstw inwestycyjnych w zakresie prowadzenia rejestrów, sprawozdań z transakcji, przejrzystości rynkowej, dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby teże dyrektywy (Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 1);
28.	dyrektywą Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzającą środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby teże dyrektywy (Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 26).
29.	W odniesieniu do przepisów jej tytułów I i II: Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1).

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów	
	zmieniona:
30.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniającą dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 97).
31.	z wyjątkiem jej tytułu V: dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).
32.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7)
	zmieniona:
33.	z wyjątkiem jej tytułu V: dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).
34.	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12)
	zmienione:
35.	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1022/2013 z dnia 22 października 2013 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) w odniesieniu do powierzenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnych zadań zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013 (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 5);
36.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomością mieszkalnymi i zmieniającą dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 60 z 28.2.2014, s. 34);
37.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).
38.	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1)
	zmienione:
39.	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1);

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów	
40.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1002/2013 z dnia 12 lipca 2013 r. zmieniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do wykazu podmiotów, do których rozporządzenie to nie ma zastosowania (Dz.U. L 279 z 19.10.2013, s. 2);
41.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).
42.	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84);
43.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającą rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73);
44.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/1515 z dnia 5 czerwca 2015 r. zmieniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do przedłużenia okresów przejściowych związanych z systemami programów emerytalnych (Dz.U. L 239 z 15.9.2015, s. 63);
	uzupełnione i wdrożone:
45.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1247/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. ustanawiającym wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do formatu i częstotliwości dokonywania zgłoszeń dotyczących transakcji do repozytoriów transakcji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 352 z 21.12.2012, s. 20);
46.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1248/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. ustanawiającym wykonawcze standardy techniczne dotyczące formatu dokumentacji, która ma być zachowywana przez kontrahentów centralnych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 352 z 21.12.2012, s. 30);
47.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1249/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. ustanawiającym wykonawcze standardy techniczne dotyczące formatu dokumentacji, która ma być zachowywana przez kontrahentów centralnych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 352 z 21.12.2012, s. 32);
48.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 876/2013 z dnia 28 maja 2013 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów obowiązujących kontrahentów centralnych (Dz.U. L 244 z 13.9.2013, s. 19);
49.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1003/2013 z dnia 12 lipca 2013 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do opłat pobieranych przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych od repozytoriów transakcji (Dz.U. L 279 z 19.10.2013, s. 4);

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów	
50.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 148/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających minimalny poziom szczegółowości informacji podlegających zgłoszeniu repozytoriom (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 1);
51.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 149/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących pośrednich uzgodnień rozliczeniowych, obowiązku rozliczania, rejestru publicznego, dostępu do systemu obrotu, kontrahentów niefinansowych, technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 11);
52.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 150/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły dotyczące wniosku o rejestrację jako repozytorium transakcji (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 25);
53.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 151/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających dane, które mają być publikowane i udostępniane przez repozytoria transakcji, a także standardy operacyjne dotyczące agregowania i porównywania danych oraz dostępu do tych danych (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 33);
54.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 152/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów kapitałowych obowiązujących partnerów centralnych (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 37);
55.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 153/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów obowiązujących kontrahentów centralnych (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 41);
56.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 285/2014 z dnia 13 lutego 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących bezpośredniego, znaczącego i przewidywalnego skutku kontraktów wewnątrz Unii oraz zapobiegania obchodzeniu przepisów i wymogów (Dz.U. L 85 z 21.3.2014, s. 1);
57.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 667/2014 z dnia 13 marca 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do przepisów proceduralnych dotyczących grzywien nakładanych na repozytoria transakcji przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, w tym przepisów dotyczących prawa do obrony i przepisów tymczasowych (Dz.U. L 179 z 19.6.2014, s. 31);
58.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 484/2014 z dnia 12 maja 2014 r. ustanawiającym wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do hipotetycznego kapitału kontrahenta centralnego zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 138 z 13.5.2014, s. 57);
59.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/880 z dnia 4 czerwca 2015 r. w sprawie przedłużenia okresów przejściowych związanych z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, przewidzianych w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 143 z 9.6.2015, s. 7).

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów	
60.	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1) zmienione:
61.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/62 z dnia 10 października 2014 r. zmieniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 37);
62.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/1555 z dnia 28 maja 2015 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących ujawniania informacji na temat przestrzegania przez instytucje wymogu w zakresie bufora antycyklicznego zgodnie z art. 440 (Dz.U. L 244 z 19.9.2015, s. 1);
63.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/1556 z dnia 11 czerwca 2015 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących przejściowego stosowania podejścia IRB do ekspozycji kapitałowych (Dz.U. L 244 z 19.9.2015, s. 9); uzupełnione i wdrożone:
64.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1423/2013 z dnia 20 grudnia 2013 r. ustanawiającym wykonawcze standardy techniczne w zakresie wymogów dotyczących ujawniania informacji na temat funduszy własnych instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 355 z 31.12.2013, s. 60);
65.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 183/2014 z dnia 20 grudnia 2013 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących określenia sposobu obliczania korekt z tytułu szczególnego i ogólnego ryzyka kredytowego (Dz.U. L 57 z 27.2.2014, s. 3);
66.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 241/2014 z dnia 7 stycznia 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje (Dz.U. L 74 z 14.3.2014, s. 8); zmienionym przez:
67.	rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/488 z dnia 4 września 2014 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 241/2014: w odniesieniu do obowiązujących firmy wymogów w zakresie funduszy własnych opartych na stałych kosztach pośrednich (Dz.U. L 78 z 24.3.2015, s. 1);
68.	rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/850 z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie zmiany rozporządzenia delegowanego (UE) nr 241/2014 uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje (Dz.U. L 135 z 2.6.2015, s. 1);
69.	rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/923 z dnia 11 marca 2015 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 241/2014 uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje (Dz.U. L 150 z 17.6.2015, s. 1);

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów	
70.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 342/2014 z dnia 21 stycznia 2014 r. uzupełniającym dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących stosowania metod obliczania wymogów adekwatności kapitałowej w odniesieniu do konglomeratów finansowych (Dz.U. L 100 z 3.4.2014, s. 1);
71.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 523/2014 z dnia 12 marca 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych służących określeniu, czym jest bliska odpowiedniość między wartością obligacji zabezpieczonych instytucji a wartością aktywów instytucji (Dz.U. L 148 z 20.5.2014, s. 4);
72.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 525/2014 z dnia 12 marca 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących definicji rynku (Dz.U. L 148 z 20.5.2014, s. 15);
73.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 526/2014 z dnia 12 marca 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących ustalania wskaźnika zastępczego spreadu i ograniczonej liczby mniejszych portfeli w odniesieniu do ryzyka korekty wyceny kredytowej (Dz.U. L 148 z 20.5.2014, s. 17);
74.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 528/2014 z dnia 12 marca 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących ryzyka związanego z opcjami innego niż ryzyko delta w ramach standardowego podejścia do ryzyka rynkowego (Dz.U. L 148 z 20.5.2014, s. 29);
75.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 529/2014 z dnia 12 marca 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących oceny istotności rozszerzeń i zmian metody wewnętrznych ratingów oraz metody zaawansowanego pomiaru (Dz.U. L 148 z 20.5.2014, s. 36)
	zmienionym przez:
76.	rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/942 z dnia 4 marca 2015 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 529/2014 uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących oceny istotności rozszerzeń i zmian metod wewnętrznych przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego pomiaru (Dz.U. L 154 z 19.6.2015, s. 1);
77.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 625/2014 z dnia 13 marca 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w drodze regulacyjnych standardów technicznych określających wymogi dla instytucji inwestujących, instytucji sponsorujących, pierwotnych kredytodawców oraz instytucji inicjujących w odniesieniu do ekspozycji z tytułu przeniesionego ryzyka kredytowego (Dz.U. L 174 z 13.6.2014, s. 16);
78.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 680/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającym wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 191 z 28.6.2014, s. 1);
79.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/227 z dnia 9 stycznia 2015 r. zmieniającym rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 680/2014 ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 48 z 20.2.2015, s. 1);

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów	
80.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 602/2014 z dnia 4 czerwca 2014 r. ustanawiającym wykonawcze standardy techniczne w celu ułatwienia konwergencji praktyk nadzorczych w odniesieniu do stosowania dodatkowej wagi ryzyka zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 166 z 5.6.2014, s. 22);
81.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 945/2014 z dnia 4 września 2014 r. ustanawiającym wykonawcze standardy techniczne dotyczące stosownych indeksów o odpowiednim poziomie dywersyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 265 z 5.9.2014, s. 3);
82.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1030/2014 z dnia 29 września 2014 r. ustanawiającym wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do jednolitych formatów i dat do celów ujawniania wartości stosowanych do określania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 284 z 30.9.2014, s. 14);
83.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1187/2014 z dnia 2 października 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych mających na celu ustalenie ogólnej ekspozycji wobec danego klienta lub grupy powiązanych klientów w odniesieniu do transakcji dotyczących aktywów bazowych (Dz.U. L 324 z 7.11.2014, s. 1);
84.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 1);
85.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/79 z dnia 18 grudnia 2014 r. zmieniającym rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 680/2014 ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do obciążenia aktywów, jednolitego modelu punktów danych i zasad walidacji (Dz.U. L 14 z 21.1.2015, s. 1);
86.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/585 z dnia 18 grudnia 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących określenia okresów ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia (Dz.U. L 98 z 15.4.2015, s. 1);
87.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/233 z dnia 13 lutego 2015 r. ustanawiającym wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do walut, w przypadku których definicja aktywów przyjmowanych przez bank centralny jako zabezpieczenie jest bardzo wąska zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 39 z 14.2.2015, s. 11);
88.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/880 z dnia 4 czerwca 2015 r. w sprawie przedłużenia okresów przejściowych związanych z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, przewidzianych w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 143 z 9.6.2015, s. 7).
89.	Z wyjątkiem jej tytułu V: Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów	
	zmieniona:
90.	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).
	uzupełniona i wdrożona:
91.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 604/2014 z dnia 4 marca 2014 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do kryteriów jakościowych i właściwych kryteriów ilościowych ustalania kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji (Dz.U. L 167 z 6.6.2014, s. 30);
92.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 527/2014 z dnia 12 marca 2014 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających klasy instrumentów, które odpowiednio odzwierciedlają jakość kredytową instytucji kontynuującej działalność i są przeznaczone do wykorzystania do celów wynagrodzenia zmiennego (Dz.U. L 148 z 20.5.2014, s. 21);
93.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 530/2014 z dnia 12 marca 2014 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w zakresie regulacyjnych standardów technicznych precyzujących istotne ekspozycje i progi w odniesieniu do wewnętrznych metod dotyczących ryzyka szczególnego w portfelu handlowym (Dz.U. L 148 z 20.5.2014, s. 50);
94.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1152/2014 z dnia 4 czerwca 2014 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących ustalania lokalizacji geograficznej odnośnych ekspozycji kredytowych na potrzeby obliczania specyficznych dla instytucji wskaźników bufora antycyklicznego (Dz.U. L 309 z 30.10.2014, s. 5);
95.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 650/2014 z dnia 4 czerwca 2014 r. ustanawiającym wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do formatu, struktury, spisu treści i daty corocznej publikacji informacji ujawnianych przez właściwe organy zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE (Dz.U. L 185 z 25.6.2014, s. 1);
96.	rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 710/2014 z dnia 23 czerwca 2014 r. ustanawiającym wykonawcze standardy techniczne dotyczące warunków stosowania procedury wspólnej decyzji na temat wymogów ostrożnościowych dostosowanych do konkretnych instytucji zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE (Dz.U. L 188 z 27.6.2014, s. 19);
97.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1222/2014 z dnia 8 października 2014 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących określenia metody identyfikacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz definiowania podkategorii globalnych instytucji o znaczeniu systemowym (Dz.U. L 330 z 15.11.2014, s. 27).
98.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów	
99.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190). zmieniona:
100.	rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek <i>ex ante</i> wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 44).
101.	W odniesieniu do przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych oraz z wyjątkiem art. 34–36 i tytułu III: Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych i zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (wersja przekształcona) (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349) zmieniona:
102.	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniającym dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).
103.	W odniesieniu do przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych: Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).”

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL